

Sygn. akt II AKa 457/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Katarzyna Wróblewska

Sędziowie: SA – Anna Nowakowska

SO (del.) – Anna Grodzicka – spr.

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2022 r.

sprawy: 1. M. T. (1), syna T. i M. z domu B., urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 258§1kk, art. 291§1kk w zw z art. 65§1kk w zw z art. 91§1kk, art. 291§1kk w zw z art. 294§1kk w zw z art. w zw z art. 65§1kk, art. 2291§1kk w zw z art. 65§1kk

2. R. G. (1), syna T. i K. z domu C., urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 258§1kk, art. 291§1kk w zw z art. 12kk w zw z art. 65§1kk w zw z art. 91§1kk, art. 291§1kk w zw z art. 65§1kk w zw z art. 91§1kk,

3. S. D. (1), syna W. i J. z domu R., urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 270§1kk, art. 13§1kk w zw z art. 286§1kk, art. 18§2kk w zw z art. 272kk w zb z art. 292§1kk w zw z art. 11§2kk, art. 286§1kk, art. 233§1kk w zw z art. 4§1kk

4. A. G. (1), syna T. i D. z domu M., urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 13§1kk w zw z art. 286§1kk, art. 272kk, art. 286§1kk

5. K. M. (1), syna J. i J. z domu P., urodzonego (...) w P.

oskarżonego z art. 291§1kk, art. 291§1kk w zw z art. 294§1kk w zb z art. 286§1kk w zw z art. 11§2kk

6. P. M. (1), syna J. i J. z domu P., urodzonego (...) w P.

oskarżonego z art. 291§1kk w zw z art. 65§1kk, art. 291§1kk w zb z art. 286§1kk w zw z art. 11§2kk w zw z art. 65§1kk w zw z art. 91§1kk, art. 291§1kk w zw z art. 294§1kk w zb z art. 286§1kk w zw z art. 11§2kk w zw z art. 65§1kk, art. 286§1kk w zb z art. 270§1kk w zb art. 271§1 i §3kk w zw z art. 11§2kk w zw z art. 65§1kk, art. 291§1kk w zw z art. 65§1kk

7. P. S. (1), syna B. i A. z domu K., urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 296a§1 i §4kk w zb z art. 271§1 i §3kk w zw z art. 11§2kk, art. 271§3kk w zw z art. 11§3kk w zw z art. 91§1kk, art. 296a§1 kk w zb z art. 271§1 i §3kk w zw z art. 11§2kk

8. S. W. (1) , syna W. i D. z domu D., urodzonego (...) w G.

oskarżonego z art.286§1kk w zb. z art. 297§1kk w zw z art. 11§2kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocników oskarżycieli posiłkowych i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 czerwca 2022 r. sygn. akt XVIII K 30/18

I. Zmienia zaskarżony wyrok:

1. w stosunku do oskarżonego M. T. (1) w ten sposób, że części dotyczącej czynu przypisanego w pkt I sentencji wyroku z art. 258 § 1 k.k. przyjmuje, iż oskarżony działał także wspólnie i w porozumieniu z P. M. (1);

2. w stosunku do oskarżonego P. S. (1) w części dotyczącej czynu opisanego w pkt 37 komparycji wyroku, a przypisanego w pkt LXII sentencji wyroku, w ten sposób, że datę czynu ustala na dzień 19 października 2011 r.;

3. w stosunku do oskarżonego P. M. (1):

a. w części dotyczącej czynu opisanego w pkt 30 komparycji wyroku, a przypisanego w pkt LIV sentencji wyroku, w ten sposób, że datę końcową czynu ustala na dzień 28 września 2011 r.;

b. w części dotyczącej czynu opisanego w pkt 31 komparycji wyroku, a przypisanego w pkt LV sentencji wyroku w ten sposób, że przyjmuje, iż oskarżony doprowadził (...) Finansów SA (obecnie (...) SA) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 155 415,78 (sto pięćdziesiąt pięć tysięcy czterysta piętnaście zł 78/100);

II. w pozostałej części w stosunku do oskarżonych M. T. (1), P. S. (1) i P. M. (1), a w całości wobec oskarżonych R. G. (1), S. D. (1), A. G. (1), K. M. (1) oraz S. W. (1), zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. (1) Kancelaria Adwokacka w W. 600 (sześćset) złotych, powiększoną o stawkę 23 % VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. T. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za II instancję od oskarżonych: M. T. (1) 3400 (trzy tysiące czterysta) złotych, R. G. (1) 2800 (dwa tysiące osiemset) złotych, S. D. 900 (dziewięćset) złotych, A. G. (1) 700 (siedemset) złotych, K. M. (1) 1800 (tysiąc osiemset) złotych, P. M. (1) 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych, P. S. (1) 2300 (dwa tysiące trzysta) złotych oraz S. W. (1) 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych, a nadto tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze od oskarżonego M. T. (1) 758 (siedemset pięćdziesiąt osiem) złotych, zaś od pozostałych oskarżonych po 20 (dwadzieścia) złotych;

V. zwalnia oskarżycieli posiłkowych (...) SA oraz (...) Sp. z o.o. w G. od kosztów sądowych za II instancję, wydatki przejmując w tym zakresie na rzecz Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 457/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	6	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 czerwca 2022 r. w sprawie XVIII K 30/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

- # oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # oskarżyciel posiłkowy (...) SA we W.
- # oskarżyciel prywatny
- # obrońcy oskarżonych: M. T., S. D. i A. G., K. M. i P. M. oraz P. S. i S. W.
- # oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	S. D. (1) A. G. (1)	Brak sprawstwa czynu	Dokumenty dołączone do apelacji	k.

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego M. T. (1) – k. 12122-12139 (tom LXI)</u></p> <p>Naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, w tym zeznań świadka E. J. (1), P. P. (1), M. S. (1), J. P. (1), M. K. (1), T. G. (1), a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie każdego z czynów (wyszczególnienie okoliczności objętych zarzutem – apelacja k. 12122-12127), a nadto naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie określonych okoliczności, w tym wynikającej z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

materiału dowodowego wiadomości e-mail świadka E. J. (1) z dnia 15 grudnia 2017 r. (k. 7871), w treści której świadek odwołał swoje zeznania dotyczące osoby M. T. (1), co winno w sposób bezpośredni rzutować na ocenę depozycji tego świadka, a biorąc pod uwagę lakoniczność tychże zeznań powinno wpłynąć na odmowę waloru wiarygodności zeznań świadka złożonych w toku postępowania przygotowawczego, nie uwzględnienie przy ocenie wiarygodności zeznań świadka E. J. (1) faktu, iż świadek pomimo wielokrotnych wezwań nie stawił się przed Sądem, aby złożyć zeznania i potwierdzić dotychczasowe zeznania, co powinno doprowadzić do uznania, że świadek jedynie konfabulował i zeznania te nie powinny stanowić wiarygodnego źródła dowodowego, naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 391 § 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne ujawnienie zeznań świadka E. J. (1) z postępowania przygotowawczego na rozprawie w dniu 13 października 2020 r. z uwagi na fakt, iż świadek przebywa za granicą i nie odbiera wezwań podczas, gdy Sąd winien podjąć dalsze czynności procesowe celem doprowadzenia do stawiennictwa świadka, którego wyłączne zeznania obciążają oskarżonego i rozważyć zastosowanie instytucji quasi listu żelaznego z art. 589 k.p.k. (wyszczególnienie okoliczności objętych zarzutem – apelacja k. 12128-12129), a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przypisaniu oskarżonemu M. T. (1) odpowiedzialności karnej za zarzucane mu w pkt 1-4 aktu oskarżenia czyny w sytuacji, w której zeznania w/w świadka będące zdaniem

Sądu bezpośrednim dowodem na sprawstwo oskarżonego są niespójne i niepełne, a nadto niewiarygodne w świetle informacji o odwołaniu zeznań w stosunku do oskarżonego M. T. (1), jak i braku stawiennictwa na rozprawie.

W zakresie czynów z pkt I, II, IV i V wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. poprzez nieuprawnione i sprzeczne z zasadą domniemania niewinności przyjęcie, że potwierdzeniem realizacji przez oskarżonego czynów z pkt 1, 2, 5, 6 aktu oskarżenia jest akt oskarżenia Prokuratury (...) w L. sygn. akt RP I Ds. 4.2016 z dnia 01 marca 2019 r. skierowany do Sądu Okręgowego w Warszawie, sygn. akt XVIII K 288/19 (k. 10 704-10 793), w sytuacji w której dokument ten jest jedynie potwierdzeniem prowadzenia postępowania przygotowawczego jednakże nie może potwierdzać sprawstwa za konkretny czyn, tym bardziej oskarżonych z innego postępowania karnego dopóki nie dojdzie do wydania prawomocnego wyroku skazującego.

W zakresie czynów z pkt I-V wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez wydanie wyroku, który nie zawiera dokładnych opisów czynów zarzucanych oskarżonemu, czyny te są bowiem niekonkretne oraz niepełne z uwagi na brak w nich informacji o osobach pokrzywdzonych przestępstwem, brak także danych identyfikujących samochody: brak numerów VIN, numerów rejestracyjnych, a braki w tym zakresie wobec odmowy ich uzupełnienia przez Sąd i Prokuraturę powinny skutkować

	uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanych mu czynów.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut obraży przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych jest niezasadny.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy nie dopuścił się mogącej rzutować na treść wyroku obraży przepisów postępowania, zwłaszcza zaś w zakresie przeprowadzenia postępowania dowodowego oraz oceny istotnych, dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonego, dowodów. Dokonał logicznego i bezstronnego ich wartościowania, właściwie ustalił stan faktyczny, a ze zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego - trafnie ocenionego w ramach uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. – wyciągnął słuszne wnioski, zasadnie uznając, że oskarżony dopuścił się czynów przypisanych wyrokiem.</p> <p>Nie ma racji obrońca zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przypisaniu oskarżonemu odpowiedzialności karnej za czyny opisane w punktach od I-V wyroku z argumentacją, że w materiale dowodowym brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów wskazujących na okoliczność ich popełnienia przez oskarżonego M. T. (1).</p> <p>O trafności ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym oskarżonego M. T. (1) świadczą w szczególności zeznania świadka E. J. (1) złożone w toku</p>	

postępowania przygotowawczego, który to dowód Sąd meriti prawidłowo przeprowadził (ujawnił) oraz ocenił.

Jak wynika z treści apelacji główny zarzut sprowadza się do kwestionowania wiarygodności dowodu z zeznań świadka E. J. (1) jako mającego charakter pomówienia. Poprawna analiza tego dowodu w świetle wskazań wiedzy, logiki i zasad doświadczenia życiowego, po dokonaniu weryfikacji tego dowodu w postępowaniu odwoławczym, nie uzasadnia takiej oceny.

Sąd Okręgowy w wyniku wnikliwej, i w pełni akceptowalnej z punktu widzenia wymogów art. 7 k.p.k., analizy dowodów zasadnie uznał zeznania tego świadka za wiarygodne źródło ustaleń. Oczywistym jest, że dowód z zeznań świadka E. J. (1) jest w niniejszej sprawie dowodem szczególnym. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrony, że zeznania te są jedynie bezpodstawnymi pomówieniami, nie znajdującymi wsparcia w pozostałych dowodach, a złożonymi w celu uzyskania przez świadka bliżej nieokreślonych korzyści procesowych.

Formułując zarzut wadliwej oceny zeznań świadka E. J. (1) strona ma obowiązek wykazać, że Sąd I instancji dokonał błędnej oceny tego dowodu na poziomie dowolności, a zatem z naruszeniem dyrektyw wynikających z art. 7 k.p.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2007 r., IV KK 53/07, OSNwSK 2007/1/1230). Takie okoliczności nie zostały wykazane.

Jak podnosi się w orzecznictwie przy dowodzie z tzw. pomówienia nie jest

konieczne, aby relacje świadka były potwierdzone innymi dowodami co do każdego opisywanego przez niego zdarzenia. Potwierdzenie innymi dowodami co najmniej części przestępstw opisywanych przez pomawiającego daje podstawy do pozytywnego zweryfikowania pozostałych jego relacji dotyczących udziału i czynów popełnionych przez inne wskazywane w zeznaniach osoby, z którymi świadek współdziałał (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie II AKa 51/18, L.). Potrzeba weryfikowania zeznań świadka w oparciu o inne dowody bezpośrednio lub pośrednio potwierdzające jego relacje nie oznacza, że dowody te są niezbędne w odniesieniu do każdego z oskarżonych, jak i każdego z zarzuconych czynów. Pozytywne zweryfikowanie zeznań w zakresie jednego z czynów może przy zachowaniu reguł, o których mowa w art. 7 k.p.k. stanowić podstawę do uznania ich za wiarygodne w odniesieniu do innych czynów zarzuconych temu sprawcy, a także czynu lub czynów zarzuconych innym oskarżonym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 maja 2015 r. w sprawie II AKa 61/15, L.).

Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wiarygodność dowodu z zeznań E. J. (1) została przez Sąd I instancji oceniona zarówno w kontekście całokształtu relacjonowanych przez świadka okoliczności, jak też na tle innych zgromadzonych w sprawie dowodów. Dodać należy, że w toku procesu nie ujawniono tego rodzaju okoliczności, które przemawiałyby za brakiem wiarygodności zeznań świadka.

Nietrafny jest zatem zarzut nieprawidłowej oceny wiarygodności zeznań świadka E. J. (1). Skoro Sąd Okręgowy, działając w granicach określonych w art. 7 k.p.k., uznał ten dowód za wiarygodny, a następnie w oparciu o ten dowód - i zgodnie z jego treścią - ustalił stan faktyczny, to z oczywistych względów nie można mówić o zaistnieniu uchybienia, o jakim mowa w art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.

Przekonanie obrońcy o wadliwości oceny tego dowodu nie zostało wsparte rzeczową, logiczną i przekonującą argumentacją. Kwestionowanie wiarygodności zeznań świadka E. J. na tej podstawie, że świadek nie został przesłuchany bezpośrednio na rozprawie oraz podjął próbę odwołania zeznań w zakresie dotyczącym oskarżonego M. T. (1) nie jest zasadne. Okoliczność związana z faktem częściowej zmiany zeznań w zakresie dotyczącym M. T. (1) była znana organom ścigania już na etapie śledztwa. Podjęto wówczas działania w celu wyjaśnienia tej sytuacji. Doszło do ponownego przesłuchania świadka E. J. (1) w dniu 30 marca 2017 r. (k. 1086-1088, tom VI załącznik A), który wskazał m. in. na fakt, iż w 2016 r. doszło do sytuacji związanej z groźbami i propozycją zapłaty w zamian za wycofanie zeznań, co miało związek z osobą K. P.. Odnosząc się zatem do uwag i zastrzeżeń obrońcy sformułowanych w apelacji stwierdzić należy, iż kwestionowanie wiarygodności zeznań świadka na tej podstawie nie jest zasadne.

Skarżąca nie dostrzega, że zeznania świadka E. J. (1) osadzone są w znacznie szerszym kontekście innych potwierdzających

je dowodów. Zeznania te zostały przez Sąd I instancji ocenione jako wiarygodne również dlatego, że znalazły potwierdzenie w wielu innych okolicznościach i dowodach wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Podzielając zatem ocenę dokonaną przez Sąd I instancji stwierdzić należy, że zeznania te mogły stanowić podstawę ustaleń w zakresie udziału oskarżonego M. T. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, jak też dopuszczenia się czynów polegających na paserstwie tak pozyskanych samochodów ze świadomością, iż zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego.

Świadek E. J. (1) składając zeznania opisał przebieg zdarzeń na takim poziomie szczegółowości, który był wystarczający do poczynienia nie budzących wątpliwości ustaleń w zakresie odpowiedzialności oskarżonego. Niewątpliwie, depozycje świadka E. J., w powiązaniu z wyjaśnieniami i zeznaniami P. P., M. S., T. G. czy też J. P., w części dotyczącej oskarżonego M. T. (1), stanowią wymagane przepisami k.p.k., a zarazem wystarczające, wsparcie dowodowe dla tych ustaleń.

Wskazanie oskarżonego jako jednego z członków zorganizowanej grupy przestępczej było stanowcze i jednoznaczne (k. 4317-4329, 4330-4340, 6822-6822 akta główne oraz 1013-1015, t. VI załącznik A). Podkreślenia wymaga, że relacja świadka poza wskazaniem oskarżonego M. T. (1) jako jednego z członków zorganizowanej grupy przestępczej zawiera także informacje co do okresu oraz podejmowanych przez oskarżonego form aktywności w ramach działania w tej strukturze. W odniesieniu

do osoby oskarżonego zeznania te nie zawierają luk czy też nieścisłości, które powodowałyby uzasadnione wątpliwości co do szczerości zeznań świadka. Kwestia materiału dowodowego wspierającego wiarygodność relacji E. J. (1) została omówiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i nie ma potrzeby jej powtarzania. Dodać jedynie należy, że wbrew twierdzeniom skarżącej nie ujawniły się w toku procesu okoliczności podważające wiarygodność zeznań świadka w postaci braku zgodności tych depozycji z innymi zebranymi dowodami, czy też istotnych, wewnętrznych sprzeczności w jego relacjach.

Nie ma zatem racji obrońca twierdząc, że Sąd Okręgowy dokonał wadliwej oceny zeznań świadka E. J. (1). Nie można również zgodzić się z tezą, że wskazany dowód jest mało wiarygodny i nie znajduje należytego wsparcia w pozostałych zgromadzonych dowodach o charakterze obiektywnym oraz całości okoliczności ujawnionych w sprawie. Za nieuzasadniony należy uznać także zarzut, że ocena zeznań świadka w części dotyczącej oskarżonego została dokonana z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Chybiona jest teza, że zeznania świadka w części obciążającej oskarżonego są odosobnione i nieprzekonujące, a nadto noszą cechy bezpodstawnego pomówienia. Nie można również zgodzić się z lansowaną w środku odwoławczym tezą, że zeznania świadka pozbawione są wartości informacyjnej istotnej z punktu widzenia zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Nie ma zatem racji obrońca twierdząc, że zeznania świadka E. J. (1) pozostają całkowicie niewiarygodne, zaś świadek P. P. (1) oraz M. S. (1) swoich zeznań z postępowania przygotowawczego nie potwierdzili wskazując konsekwentnie i wiarygodnie, że zeznania te składane były pod przymusem funkcjonariuszy Policji.

Uwzględniając powyższe uwagi stwierdzić należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej analizy wyjaśnień oskarżonego M. T. (1), który nie przyznając się do popełnienia zarzucanych czynów negował swoje sprawstwo, słusznie odmawiając im wiary. Tak dokonana ocena nie nasuwa zastrzeżeń i daje podstawę do stanowczych ustaleń.

Myli się zatem obrońca, wskazując na naruszenie art. 410 k.p.k. Podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Warunkiem czyniącym zadość normie wynikającej z tego przepisu jest to, aby sąd miał w polu widzenia wszystkie dowody. Analiza akt sprawy uprawnia do wnioskowania, że Sąd I instancji - orzekając w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego - miał na uwadze całość materiału dowodowego. Sąd I instancji dochował także zasady obiektywizmu procesowego, o której mowa w art. 4 k.p.k. Zgodnie z dyrektywą określoną w tym przepisie Sąd Okręgowy miał na uwadze nie tylko okoliczności obciążające oskarżonego, ale również te przemawiające na jego korzyść. Dla przykładu można wskazać na fakt przypisania oskarżonemu

paserstwa w miejsce zarzucanego udziału w kradzieży z włamaniem samochodów marki M. (...) objętych zarzutem z pkt 2 aktu oskarżenia.

Stąd też, nie zasługuje na uwzględnienie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia zaistniały – zdaniem obrońcy – w wyniku wadliwej oceny materiału dowodowego (art. 7 k.p.k.). W szczególności nie można zgodzić się z obrońcą, że w toku rozpoznania przedmiotowej sprawy nie ujawniono dowodów, z których bezpośrednio wynikałyby fakty wskazujące na uczestnictwo oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej. Analiza tego materiału, podlegającego ocenie w toku kontroli odwoławczej wskazuje na trafność wywiedzionych ustaleń i wniosków.

Przypomnieć należy, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesu nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 4^{va}10 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. akt II KK 17/14).

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie należy uznać za prawidłowe wynikające z określonych dowodów, ocenionych zgodnie z kryteriami, o których mowa w art. 7 k.p.k. W tym stanie rzeczy twierdzenia obrony o braku wystarczających podstaw do przypisania oskarżonemu M. T. (1) odpowiedzialności karnej na gruncie art. 258 § 1 k.k. i art. 291 § 1 k.k. jawią się jako bezzasadne.

Odnosząc się do zakresu penalizacji na gruncie art. 258 § 1 k.k. wskazać należy, że przepis ten przewiduje odpowiedzialność karną za samo

branie udziału w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnienie przestępstwa. „Branie udziału” polegać może na wspólnych akcjach przestępczych, ich planowaniu, odbywaniu spotkań, uzgadnianiu struktury, wyszukiwaniu kryjówek, zdobywaniu zaopatrzenia niezbędnego grupie do realizacji założonych celów, dzieleniu łupów pochodzących z przestępstw (por. Z. Ćwiąkalski [w]: Kodeks karny, Część szczególna pod red. naukową A. Zolla). Odpowiedzialność na podstawie tego przepisu może więc ponieść nawet taki sprawca, który nie zdołał popełnić jeszcze żadnego przestępstwa, o ile jednak ma świadomość celu istnienia. Grupa taka musi być zorganizowana, co oznacza istnienie pewnej jej struktury wewnętrznej. Zorganizowaną grupą jest nie tylko taka grupa sprawców, która zorganizowała się, aby popełniać przestępstwa w sposób ciągły, zatem podobnego rodzaju, lecz także do dokonania kilku przestępstw, jeżeli ich owocem może być źródło dochodu trwające jakiś czas. Zorganizowanie polega na w miarę stałym jej składzie, choć nie wszyscy członkowie muszą uczestniczyć w popełnieniu każdego z zaplanowanych przestępstw, jak również akceptacji celów i gotowości do zaspokajania potrzeb grupy, w tym w narzędzia potrzebne do popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc niezbędnych dla przechowywania skradzionych przedmiotów, rozprowadzanie ich paserom. Cel, jakim jest popełnienie przestępstwa, może mieć charakter stały lub zależny od nadarzającej się okazji. Nie jest wymagany stały skład grupy. Jej członkowie mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych. Łączyć ich musi jedynie wspólna

chęć popełnienia przestępstwa, jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwić popełnienie przestępstwa.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w wyroku z dnia 8 lutego 2011 r. (IV KK 124/10, OSNwSK 2011, nr 1, poz. 289) sam udział w zorganizowanej grupie przestępczej jest przestępstwem. Do wypełnienia znamion tego typu przestępstwa wystarcza sama bierna przynależność bez popełniania innych czynów zabronionych. Znamiona przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej wypełnia samo przystąpienie do niej i pozostawanie w jej strukturze, choćby bez pełnienia w niej funkcji czy wykonywania zadań (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 grudnia 2010 r., II AKa 223/10. KZS 2011, z. 4, poz. 36).

Udział oskarżonego M. T. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej nie ograniczał się wyłącznie do biernej przynależności, lecz polegał na podejmowaniu określonych działań i wykonywaniu zadań służących realizacji zamierzonych celów grupy. Okoliczność ta jednoznacznie wynika z dowodów, których wiarygodność obrońca próbuje zakwestionować.

Podnieść należy, że zeznania świadka E. J. (1) stanowiły istotny, lecz nie jedyny, dowód w oparciu, o który Sąd Okręgowy decydował o meritum sprawy. Ustalenia związane z faktem udziału oskarżonego M. T. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających m. in. na przyjmowaniu i zbywaniu samochodów pochodzących z kradzieży, przerabianiu znaków

identyfikacyjnych, podrabianiu dokumentów oraz paserstwa pojazdów wynikają także z relacji P. P., T. G., M. S., J. P., a częściowo wyjaśnień P. M. (1). W pełni uprawniony jest zatem wniosek, że oskarżony M. T. (1) przystąpił do zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez ustaloną osobę i pozostawał w jej strukturze, w okresie od 2008 r. daty bliżej nieustalonej do października 2012 r., utożsamiając się z przestępczym celem tej organizacji.

Uwzględniając okoliczności wynikające z zeznań E. J. w powiązaniu z faktem udziału oskarżonego M. T. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej za chybiony należy uznać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym przypisaniu oskarżonemu paserstwa pojazdów uzyskanych za pomocą czynu zabronionego. Stanowisko Sądu I instancji co do realizacji przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. (czyny objęte zarzutami z pkt 2-6) nie nasuwa zastrzeżeń. Z relacji świadków P. P., M. S. i E. J. wynika, że samochody, którymi oskarżony dysponował pochodziły z nielegalnego źródła. Okoliczność, że pojazdy były sprowadzane na zlecenie K. P. i znajdowały się w jego dyspozycji nie zmienia trafności tych ustaleń. Wszak działania polegające m. in. na przyjmowaniu i zbywaniu samochodów pochodzących z kradzieży były przez oskarżonego M. T. (1) podejmowane w ramach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dla wyczerpania znamion czynu zabronionego z art. 291 k.k. nie jest konieczne objęcie przez sprawcę władztwa nad rzeczą

z zamiarem włączenia jej do własnego majątku. Wystarczające jest bowiem nawet chwilowe jej posiadanie ze świadomością, iż została ona uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Znamiona strony przedmiotowej czynu z art. 291 § 1 k.k. zostały określono szeroko. Czynności sprawcze przy paserstwie umyślnym mogą bowiem polegać na nabywaniu takiej rzeczy, pomaganiu do jej zbycia albo przyjmowaniu lub pomocy do jej ukrycia. W swojej argumentacji obrońca pomija również, że czyny dotyczące paserstwa pojazdów pochodzących z kradzieży zostały przez oskarżonego popełnione w ramach współsprawstwa w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. Współdziałanie z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa zakłada natomiast odpowiedzialność karną sprawcy nawet w sytuacji, gdy nie podejmuje on czynności sprawczych znamiennej dla danego przestępstwa. W tym stanie rzeczy zarówno podniesiony w apelacji zarzut jak i opartą na nim argumentację należy uznać za chybione.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 413 § 1 k.p.k. w zw. z art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. To, że wyrok w opisach czynu nie zawiera informacji o osobach pokrzywdzonych przestępstwem, czy też bliższych danych identyfikujących samochody, jak numer VIN i numer rejestracyjny, nie oznacza, że brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności na gruncie art. 291 § 1 k.k. Elementy konieczne z punktu widzenia znamion tego typu przestępstwa znajdują się w opisach czynów. Niewątpliwie działania oskarżonego,

podejmowane w ramach ustalonego w zorganizowanej grupie przestępczej podziału ról, koncentrowały się na przyjmowaniu pojazdów określonych marek (M. (...), B., V. (...)) pochodzących z kradzieży z włamaniem i pomocy do ich zbycia. W realiach sprawy pełniejsze oznaczenie przedmiotu paserstwa po pierwsze nie było możliwe, a po drugie konieczne dla przypisania oskarżonemu przedmiotowych występków. Logiczny jest przy tym wniosek, że w zainteresowaniu oskarżonego i pozostałych osób uczestniczących w ramach zorganizowanej grupy przestępczej pozostawały pojazdy o określonej wartości, które były wprowadzane do obrotu w celu uzyskania korzyści majątkowej. Należy bowiem uwzględnić cel i charakter przestępczej działalności grupy, w której m. in. brał udział oskarżony, oraz wynikający z materiału dowodowego sposób postępowania z pojazdami pozyskanymi z nielegalnego źródła. Świadomość oskarżonego co do nielegalnego źródła pochodzenia tych pojazdów nie może być skutecznie kwestionowana zwłaszcza, gdy się zważy, że dochodziło do przerabiania znaków identyfikacyjnych samochodów, a także podrabiania dokumentów i posługiwania się podrobionymi dokumentami przy rejestracji pojazdów, co wynika z zeznań świadka E. J., a także zeznań i wyjaśnień P. P., M. S. M. G. i J. P..

Reasumując stwierdzić należy, że zaprezentowana przez Sąd meriti ocena dowodów jest prawidłowa i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. W tej sytuacji poczynione w sprawie

ustalenia faktyczne należy uznać za trafne.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego M. T. (1) i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybień objętych treścią zarzutów. Zaistnienie okoliczności warunkujących pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności karnej na gruncie art. 258 § 1 k.k. (czyn z pkt I) i art. 291 § 1 k.k. (czyny z pkt II, III i V) oraz art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. (czyn z pkt IV).		
3.2.	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonych S. D. (1) i A. G. (1)</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 1 pkt 1 i 2k.p.k. poprzez niewłaściwe sporządzenie uzasadnienia wyroku (w zakresie wszystkich czynów)</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej co do czynów opisanych w pkt 15 i 19 zaskarżonego wyroku (S. D. i A. G.), co do czynu z pkt 16 wyroku przypisanego oskarżonemu S. D. (ewentualnie obraza przepisów postępowania, tj. art. 193 § 1 k.p.k. i 410 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych), a także co do czynu przypisanego A. G. z art. 272 k.k. poprzez</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne

jego niesłuszne zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony zawierał umowę sprzedaży samochodu T. (...), a tym samym stał się jego właścicielem, wobec czego nie wprowadził w błąd pracownika Urzędu Miasta Stołecznego W. Delegatura Biura Administracji i Spraw Obywatelskich w D. B. (ewentualnie błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na niesłusznym przyjęciu, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim)

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia co do czynu z pkt 17 i 21 polegający na ustaleniu, iż oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim kierunkowym

podczas, gdy już samo postawienie zarzutu z art. 292 § 1 k.k. świadczy o tym, że oskarżeni nie mogli posiadać takiego zamiaru, albowiem nie wiedzieli, iż pojazd T. (...) został uzyskany za pomocą czynu zabronionego

Obraza przepisów postępowania co do czynu z pkt 18 przypisanego S.

D., tj. art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. poprzez nieumorzenie postępowania w sytuacji, gdy oskarżony był przesłuchiwany w charakterze świadka w sprawie cywilnej toczące się przed Sądem Okręgowym w Warszawie sygn.. akt XXV C 736/13 na okoliczności dotyczące czynów zarzucanych w postępowaniu przygotowawczym w niniejszym postępowaniu, a nie został pouczony o prawie do odmowy składania zeznań, wobec czego zgodnie z art. 233 § 3 k.k. w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 11

	<p>marca 2016 r. oskarżony nie podlega karze, ewentualnie obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, tj. art. 233 § 1 k.k. poprzez jego niesłuszne zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony odnosił się podczas przesłuchania w charakterze świadka w Sądzie Okręgowym w Warszawie w sprawie XXV C 736/13 do wyjaśnień składanych przez siebie jako podejrzany w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym w niniejszej sprawie, a składając wyjaśnienia podejrzany nie jest zobowiązany do mówienia prawdy a zatem nie można przyjąć, iż oskarżony złożył fałszywe zeznania porównując je do wyjaśnień przez niego złożonych w postępowaniu przygotowawczym, jak również do wyjaśnień złożonych przez oskarżonego A. G. (1) (ewentualnie obraza przepisów postępowania, t art. 167 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i błąd ustaleniach faktycznych) - wyszczególnienie okoliczności uzasadniających tak postawione zarzuty jak w apelacji).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty oceniono jako niezasadne.</p> <p>Na wstępie dostrzec należy, że obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można zatem stawiać zarzutu naruszenia prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia ma polegać na błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę</p>		

wyroku lub na naruszeniu przepisów procesowych. Obraza prawa materialnego może stanowić względną przyczynę odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 2005 r., II KK 478/04, OSNwSK 2005, Nr 1, s. 894).

Sposób sformułowania zarzutów jest zatem nieprawidłowy. Z treści apelacji wynika bowiem, że obrońca co do części czynów w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku skazującego. Z tak postawionym zarzutem nie można się zgodzić.

W odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XVIII i XXVII wyroku ustalenia faktyczne nie budzą zastrzeżeń. Ustalony sposób działania, w tym co do faktu usiłowania wyłudzenia odszkodowania z tytułu kradzieży pojazdu poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do określonych okoliczności, wynika z bowiem z prawidłowo ujawnionego i ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego. Opis czynu przypisanego wyrokiem zawiera wszystkie elementy konieczne z punktu widzenia art. 286 § 1 k.k., w tym związane z usiłowaniem doprowadzenia pokrzywdzonego (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę nienależnego odszkodowania z tytułu ubezpieczenia pojazdu. Niezgodne z rzeczywistym stanem faktycznych okoliczności dotyczyły m. in. danych właściciela pojazdu oraz okoliczności użyczenia S. D. pojazdu przez A. G., a częściowo także okoliczności w jakich doszło do utraty tego pojazdu. Argumentacja przywołana w apelacji przez

obrońcę na poparcie tego zarzutu stanowi polemikę z prawidłowo poczynionymi ustaleniami.

Niezasadne są także zarzuty co do czynu XIX I XXVIII wyroku, gdyż również w tym zakresie ustalenia faktyczne należy uznać za prawidłowe znajdujące wsparcie w zgromadzonych dowodach. Podstawę tych ustaleń częściowo stanowiły również wyjaśnienia oskarżonego S. D. i A. G., które zostały prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji. Zarzut obrazy przepisów postępowania, względnie obrazy prawa materialnego, jest zatem niezasadny. Nie zachodzi przy tym kolizja norm kwalifikujących tak przypisany czyn zabroniony, gdyż okoliczności w jakich doszło do pozyskania samochodu marki T. (...) (nieumyślne paserstwo) nie wyłączają odpowiedzialności karnej sprawcy za podżeganie A. G. do popełnienia czynu z art. 272 k.k. polegającego na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy w dokumentach dotyczących pojazdu przez podstępne wprowadzenie w błąd pracownika Wydziału Komunikacji co do rzekomego nabycia własności rejestrowanego pojazdu przez oskarżonego A. G.. Odnosząc się do uwag obrońcy wskazać należy, że umyślność działania oskarżonego S. D. dotyczy znamion czynu z art. 272 k.k., do którego popełnienia nakłonił A. G.. Z kolei kwestionowanie odpowiedzialności tego oskarżonego za czyn z art. 272 k.k. jest niezasadne z tej przyczyny, że A. G. nie zawierał umowy sprzedaży pojazdu i nie był jego właścicielem.

Odnosząc się z kolei do czynu z art. 233 § 1 k.k. wskazać należy, iż przedmiotem ochrony tego występku jest m. in.

wiarygodność ustaleń dokonanych w postępowaniu przewidzianym na podstawie ustawy. Takie ustalenia były czynione w sprawie cywilnej XXV 736/13 m. in. w oparciu o zeznania, jakie S. D. składał będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka. Z zapisu w protokole rozprawy wynika, że oskarżony został pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, co oznacza, że warunek z art. 233 § 2 k.k. został spełniony. Oskarżony ponosi zatem odpowiedzialność karną za złożenie fałszywych zeznań w tym postępowaniu, skoro z prawidłowych ustaleń wynika, iż okoliczności, o których zeznawał nie były zgodne z prawdą. Jednocześnie nie zaistniała sytuacja wskazująca na konieczność umorzenia postępowania wobec ustalenia, że sprawca nie podlega karze (art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k.). W przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia z sytuacją objętą normą art. 233 § 3 k.p.k. Ewentualne niedopełnienie obowiązku pouczenia świadka o przysługującym mu uprawnieniach odmowy składania zeznań lub udzielenia odpowiedzi na pytania uchyla karalność czynu jedynie w sytuacjach przewidzianych w art. 233 § 1a k.k., a zatem gdy sprawca zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu lub osobom jemu najbliższym. W przedmiotowej sprawie oskarżony złożył fałszywe zeznania nie z tych przyczyn, lecz w celu uwiarygodnienia zgłoszonego roszczenia w związku z pozwem o wypłatę odszkodowania. W tej sytuacji zarzut należy uznać za niezasadny.

Reasumując, stwierdzić należy, iż analiza treści zarzutów oraz argumentów zawartych w apelacji na ich poparcie w kontekście oceny dowodów i przebiegu postępowania dowodowego wskazuje, że podniesione zarzuty nie są trafne.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła, aby Sąd meriti dopuścił się uchybień w zakresie realizacji zasad rzetelnego procesu, w tym poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art 7 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło do obrazy przepisów postępowania, jak również obrazy prawa materialnego. Sąd Okręgowy oparł wydane rozstrzygnięcie na całości zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, dokonując jego wszechstronnej oceny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W toku kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku nie stwierdzono uchybień objętych treścią zarzutów. Zgromadzone w sprawie dowody dają podstawę do ustalenia, że oskarżeni S. D. (1) i A. G. (1) dopuścili się czynów przypisanych wyrokiem.

Naruszenie art. 410 k.p.k. może polegać na oparciu wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, albo pominięciu przy wyrokowaniu okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r., III KK 372/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 2450). W odniesieniu do tego uchybienia chodzi o pominięcie przy wyrokowaniu okoliczności o istotnym znaczeniu

dla rozstrzygnięcia. Tego rodzaju sytuacja w przedmiotowej sprawie nie występuje.		
Wniosek		
Wniosek sformułowany w petitum apelacji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie zaistnienie wskazanego w treści apelacji uchybienia czyni wniosek całkowicie bezzasadnym. Brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez obrońcę. Brak podstaw do umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 k.k. w związku z zarzutem dotyczącym czynu z art. 233 § 1 k.k. (S. D.). Brak podstaw do złagodzenia orzeczonej kary.		
3.3.	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonych K. M. (1) i P. M. (1) – k. 12024-12032 (t. LXI)</u></p> <p><i>Co do K. M. (1):</i></p> <p><i>Obraza przepisów postępowania, tj.</i> art. 2 § 2 k.p.k. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., ar. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na dokonaniu ustaleń faktycznych w zakresie rozstrzygnięcia o winie oskarżonego K. M. (1) w zakresie obu przypisanych mu czynów z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, w sposób dowolny, zaniechaniu uwzględnienia okoliczności</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

przemawiających na jego korzyść, niedopuszczalnym rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na jego niekorzyść, czynieniu ustaleń wbrew zasadom logiki i prawidłowego rozumowania (wyszczególnienie okoliczności uzasadniających zarzut – k. 12025).

Co do P. M. (1):

Obraza przepisów postępowania, tj. art. 2 § 2 k.p.k. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 171 § 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. mająca kluczowy wpływ na treść orzeczenia polegająca na dokonaniu ustaleń faktycznych w zakresie rozstrzygnięcia o winie oskarżonego P. M. (1) co do przypisanych mu czynów w sposób dowolny, zaniechaniu uwzględnienia okoliczności przemawiających na jego korzyść, niedopuszczalnym rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości co do winy na jego niekorzyść, czynieniu ustaleń wbrew zasadom logiki, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania (wyszczególnienie okoliczności uzasadniających zarzut – k. 12026-12028).

Rażąca niewspółmierność (surowość) orzeczonej kary pozbawienia wolności polegająca na orzeczeniu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w sytuacji gdy okoliczności przedmiotowe i podmiotowe, w szczególności uprzednia niekaralność oskarżonego, ustabilizowany tryb życia, znaczny upływ czasu od popełnienia czynu w pełni uzasadniały zastosowanie tego dobrodziejstwa.

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty uznano za niezasadne.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego nie doszło do naruszenia dyrektyw, o których mowa w art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone prawidłowo, zgodnie w wymogami procedury karnej, a ocena dowodów spełnia kryteria, o których mowa w art. 7 k.p.k. Nie doszło również do obrazy art. 410 k.p.k. Sąd Okręgowy miał w polu uwagi wszystkie zebrane w sprawie dowody, zaś w uzasadnieniu wyroku wskazał na jakich przesłankach oparł swoje przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i dlatego nie dał wiary pozostałym dowodom. obrońca oskarżonych w środku odwoławczym nie przedstawia takich argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć tok rozumowania Sądu I instancji w zakresie przeprowadzonej oceny dowodów. Nie wykazał także, by Sąd oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, bądź nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Brak jest podstaw, by przeprowadzoną przez Sąd i instancji ocenę dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków, a także dowodów z dokumentów uznać za noszącą cechy dowolności. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji przedstawił szczegółową analizę materiału dowodowego, nadto wskazał dlaczego i w jakiej części wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1) obdarzył wiarą analizując je pod kątem ich rzeczowości i wewnętrznej spójności, na tle pozostałych</p>	

dowodów zgromadzonych w sprawie. Pozwala to zatem na wnioskowanie, iż zarówno ocena materiału dowodowego, jak i poczynione na jego podstawie ustalenia faktyczne, są prawidłowe.

Kontrola instancyjna oceny dowodów polega na sprawdzeniu czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błądność rozumowania i wnioskowania) oraz czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Niewątpliwie Sąd meriti miał w polu widzenia całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizował wynikające z tego materiału okoliczności. Sąd ten zajął stanowisko w kwestiach istotnych dla rozstrzyganej sprawy, a dokonując całościowej analizy zebranych dowodów słusznie doszedł do przekonania o sprawstwie oskarżonego i jego zawinieniu. Ocena tych dowodów jest wszechstronna, rzetelna, logiczna i w pełni obiektywna. Przedstawiony w pisemnym uzasadnieniu wyroku tok rozumowania Sądu I instancji pozwala na zaakceptowanie poczynionych ustaleń faktycznych dając podstawę do stwierdzenia ich prawidłowości.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonych K. M. (1) i P. M. (1) ustalenia te zostały poczynione przez Sąd I instancji w oparciu o konkretne dowody i fakty dowodowe, po wszechstronnej analizie ujawnionych w sprawie okoliczności. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły zeznania świadków P. P. i T. G., a także wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1), który w toku śledztwa

przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i opisał okoliczności związane z charakterem przestępczej działalności. Pozostałe zgromadzone w sprawie dowody pozwoliły na pozytywną weryfikację tych wyjaśnień dając podstawę do uznania, że te składane przed Sądem nie były wiarygodne.

Nie zasługuje przy tym na uwzględnienie zarzut, że oskarżony P. M. (1) składał wyjaśnienia w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi. Z analizy akt sprawy nie wynika, by wyjaśnienia oskarżonego zostały uzyskane wbrew zakazom wymienionym w art. 171 § 5 k.p.k.. Twierdzenia obrony, że oskarżony był nakłaniany do przyznania się do stawianych zarzutów w zamian za określone korzyści procesowe jawią się jako nieprzekonujące i gołosłowne. Protokoły przesłuchania nie zawierają jakichkolwiek adnotacji wskazujących na nieprawidłowy przebieg czynności. Nie zgłaszano zarzutów do treści protokołu. Czynność przesłuchania podejrzanego była także realizowana przez Prokuratora prowadzącego sprawę, a oskarżony przyznając się wówczas do popełnienia zarzuconych mu czynów, w tym udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, składał obszerne wyjaśnienia (k. 1302-1304, tom VII załącznik A). W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do przyjęcia, by w toku realizowanych z udziałem oskarżonego P. M. (1) czynności doszło do nieprawidłowości, o których wspomina obrońca. Okoliczności, na które w apelacji powołuje się obrońca oskarżonego (k. 12026), nie stanowią przekonującej

argumentacji i nie dają podstaw do odmiennych ustaleń w tym zakresie.

W tej sytuacji zarzut obrazy art. 171 § 7 k.p.k. należy ocenić jako bezzasadny. Tak sformułowany zarzut stanowi próbę zdyskwalifikowania wyjaśnień oskarżonego P. M. (1), w których przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, jako podstawy dowodowej wyroku skazującego.

Odnosząc się do kwestii braku świadomości po stronie K. M. (1), że samochody objęte zarzutami z pkt 24 i 25 aktu oskarżenia pochodzą z kradzieży odwołać się należy do zeznań P. P. i T. G., którzy wskazywali, że oskarżony miał świadomość nielegalnego pochodzenia tych pojazdów (k. 1213-1214, 1250-1251, 1223v, tom VII załącznik A). Wbrew twierdzeniom obrońcy depozycje świadków stanowią wystarczającą podstawę do ustalenia tego faktu.

Odnosząc się z kolei do ustaleń w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu P. M. (1) również te należy uznać za prawidłowe. Obrońca mnoży zastrzeżenia i wątpliwości nie dostrzegając, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego, a także zeznania P. P., T. G. i M. K., stanowią dostateczne wsparcie dla poczynionych ustaleń faktycznych.

W ocenie Sądu odwoławczego apelacja ma polemiczny charakter wobec trafnych ustaleń i wniosków poczynionych przez Sąd I instancji.

W odniesieniu do czynu z pkt 30 polegającego na braniu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej należy wskazać, że okoliczności

z tym związane jednoznacznie wynikają z depozycji świadka P. P. (k. 1213-1214, 1216-1218 oraz k. 1250-1251, t. VII załącznik A), a także T. G. (k. 1223v-1224, 1252-1253, t. VII załącznik A), a w kwestiach materialnoprawnych należy odwołać się do uwag poczynionych przy ocenie apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego M. T. (sekcja 3.1. uzasadnienia).

Nie powielając przedstawionej przez Sąd Apelacyjny argumentacji stwierdzić jedynie należy, iż branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oznacza świadomą przynależność do takiej grupy, niezależnie od pełnionej funkcji, z którą wiąże się poddanie się panującej w niej dyscyplinie, przestrzeganie zasad, akceptacja celów przestępczych i gotowość do uczestniczenia w prowadzonej działalności przestępczej, nawet bez konieczności popełniania w ramach grupy innych przestępstw (Z. Ćwiąkalski w: Kodeks karny, Część szczególna pod red. naukową A. Zolla, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 stycznia 2008 r., II AKz 54/08). Branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej potwierdził sam oskarżony P. M. (1) w toku wyjaśnień (k. 1019-1021, 1302-1304, 1307v-1308, załącznik A).

W realiach sprawy nie można zasadnie kwestionować faktu, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 258 § 1 k.k., a także pozostałych czynów przypisanych w punktach LIII-LVII wyroku.

Nie zachodzi sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z treścią zgromadzonych dowodów. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem

judykatury sprzeczność taka zachodzi w wypadku, gdy powstaje rozbieżność pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do której dochodzi organ procesowy na podstawie tego materiału. Bezpodstawne jest twierdzenie, że Sąd Okręgowy - ferując wyrok - oparł się na dowodach, które zostały ocenione z naruszeniem zasad określonych w art. 4 i 7 k.p.k. Nie doszło do naruszenia zasady obiektywizmu procesowego, o której mowa w art. 4 k.p.k., a zebrany w sprawie materiał dowodowy został prawidłowo oceniony z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Dokonanie ustaleń faktycznych niekorzystnych z punktu widzenia interesu procesowego osoby oskarżonej, nie może być uznane za przejaw naruszenia zasady obiektywizmu.

Niewątpliwie Sąd Okręgowy rozstrzygając o odpowiedzialności karnej oskarżonych miał w polu uwagi całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności. Wszystkie okoliczności przeanalizował oraz ocenił ich znaczenie dla potrzeb ustaleń. W wyniku trafnie ocenionych dowodów Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne zasadnie przyjmując, iż oskarżeni dopuścili się czynów przypisanych zaskarżonym wyrokiem.

Brak jest również podstaw do uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Orzeczone wobec P. M. (1) kary jednostkowe oraz łączna kara pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 4 miesięcy i grzywny nie noszą cech rażącej surowości. Przy wymiarze kary Sąd Okręgowy

uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów, które oskarżonemu ostatecznie przypisano, stopień jego zawinienia, motywację i pobudki działania, a także rozmiar wyrządzonej szkody. Sąd ten miał w szczególności na uwadze, że czyny były skierowane przeciwko różnym dobrom prawnie chronionym, a kształtując wymiar kary łącznej słusznie kierował się zasadą asperacji. Przepis art. 53 k.k. formułuje dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary. Wybór dyrektywy społecznego oddziaływania kary jako wiodącej, leży w uprawnieniach sądu wymierzającego karę, podobnie jak akceptacja takiego wyboru przez sąd odwoławczy. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku przytoczył okoliczności rzutujące na wymiar kary nadając im właściwą rangę i znaczenie (k. 11987-11992, t. LX) oraz wskazał, że decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej miał wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (k.. 11991v).

W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczona wobec oskarżonego kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tylko zaś taka ocena pozwalałaby na zmianę orzeczenia w tym zakresie. Wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz stopnia zawinienia sprawcy. Uwzględniła także właściwości i warunki osobiste oskarżonego, które stanowiąc okoliczności o charakterze łagodzącym, nie mogły doprowadzić do zmiany orzeczenia w analizowanym zakresie.

Wniosek		
<p>Wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonych od przypisanych im czynów, ewentualnie zmianę wyroku w odniesieniu do P. M. (1) poprzez wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w rozmiarze umożliwiającym warunkowe zawieszenie jej wykonania, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w razie ustalenia, że konieczne jest przeprowadzenie przewodu sądowego na nowo w całości.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak uchybień wskazanych w apelacji obrońcy. Brak podstaw do wydania wyroku uniewinniającego. Brak podstaw do zmiany wyroku wobec P. M. (1) w części rozstrzygnięcia o karze. Brak podstaw do uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z powodów, o których mowa w art. 437 2 zdanie 2 k.p.k.</p>		
3.4.	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego P. S. (1) – k. 12161-12185 t. LXI</u></p> <p>Obraza przepisów prawa procesowego:</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego (zeznań P. P., M. C. oraz wyjaśnień oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>P. S.) – wyszczególnienie okoliczności uzasadniających zarzut jak w apelacji pkt a-d</p> <p>- art. 170 § 1 pkt 1, 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych obrońcy - jak pkt I. e i f apelacji</p> <p><i>Błąd w ustaleniach faktycznych (jak w pkt 2 a i b apelacji), co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego uznania oskarżonego P. S. (1) za winnego popełnienia wszystkich czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia.</i></p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych jest bezzasadny.</p> <p>Sąd I instancji w sposób prawidłowy i obiektywny przeprowadził postępowanie dowodowe, dążąc należycie do wyjaśnienia i w efekcie wyjaśniając zasadnicze okoliczności, istotne dla rozstrzygnięcia. Nie dopuścił się przy tym takich błędów i uchybień, które powodowałyby konieczność uchylecia zaskarżonego lub też uzasadniałyby przyjęcie, iż oskarżonemu bezpodstawnie, ewentualnie z naruszeniem jego praw oraz reguł procesowych, przypisany został czyn, jakiego w rzeczywistości nie popełnił. Nie budzi również wątpliwości przyjęta przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu, jak również rodzaj oraz wymiar orzeczonej kary.</p>		

Wbrew twierdzeniom obrońcy ocena materiału dowodowego jawi się jako prawidłowa, zgodna z dyrektywami, o których mowa w art. 7 k.p.k. Przypomnieć należy, iż obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tejże wiary innym jest prawem sądu orzekającego i znajduje umocowanie w treści cytowanego przepisu. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów poprzedzona została ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu istotnych dla końcowego rozstrzygnięcia okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy. Stanowiła zarazem wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jak też została należycie – z uwzględnieniem zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowana w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Skarżący nie przedstawili przekonujących i logicznych argumentów, które stanowisko Sądu I instancji mogłyby skutecznie zanegować, zaś te zaprezentowane w środkach odwoławczych w żadnej mierze nie są wystarczające do podważenia przeprowadzonej oceny dowodów. Argumentów takich nie dostrzega również z urzędu Sąd odwoławczy.

Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia

do określonych ocen i wniosków, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko określonemu rozstrzygnięciu. Może to dotyczyć np. pominięcia istotnych środków dowodowych, braku dostrzeżenia ważnych rozbieżności, uchylenia się przez sąd od oceny wewnętrznych lub wzajemnych sprzeczności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007 r., IV KK 175/05, KZS 2008, Nr 1, poz. 30).

Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie oskarżonego, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego, logicznego rozumowania lub wskazaniom wiedzy i życiowego doświadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 r., II AKa 67/12, KZS 2013, Nr 10, poz. 90).

Sąd Okręgowy w wyniku wnikliwej i w pełni akceptowalnej z punktu widzenia wymogów art. 7 k.p.k. analizy dowodów zasadnie uznał wyjaśnienia i zeznania świadka P. P. (1) za wiarygodne źródło ustaleń. Słusznie też uznał, że twierdzenia oskarżonego P. S. (1), w których negował swoje sprawstwo, stanowiły wyraz przyjętej w sprawie linii obrony. Wyjaśnienia P. P. (1) składane w toku śledztwa w sprawie RP 1 Ds. 4.2016 stanowią dowód wskazujący na winę oskarżonego P. S. (1), który działając na szkodę spółki (...) przyjmował korzyści majątkowe w zamian za wystawienie faktur VAT (k. 1218-1218v i k. 1221-1221v tom VII załącznik A). Depozycje w/w świadka

należy uznać za wystarczające do ustalenia przebiegu zdarzeń objętych zarzutami z pkt 35, 36 i 37 aktu oskarżenia oraz rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Nie noszą one przy tym cech pomówienia, jak twierdzi obrona.

Zarzut wadliwych ustaleń faktycznych jest bezzasadny. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może stanowić przyczynę odwoławczą, jeżeli sąd uzna, że uchybienie to mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Błąd ten odnosi się więc tylko do tych ustaleń faktycznych, w oparciu o które sąd wydaje orzeczenie. Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd ustalając stan faktyczny wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody (art. 410 k.p.k.), a także gdy prawidłowo je ocenił (art. 7 k.p.k.), natomiast - ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów - sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie (błąd braku) albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone, przeinaczone (błąd dowolności). Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów (tzw. faktów ubocznych).

Zarzut ten tylko wówczas może być uznany za słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wprowadzonych przez Sąd meriti z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do

wykazania jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975, nr 9, poz. 84, Lex nr 16881).

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie potwierdza słuszności tego zarzutu. Pozwala natomiast na jednoznaczne stwierdzenie, iż Sąd I instancji ferując wyrok błędu takiego nie popełnił. Ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie są wolne od błędów, zaś ocena dowodów w pełni respektuje nakazy określone w art. 7 k.p.k. Wynikające z treści tego przepisu prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu orzekającego, a zarzut obrazu tego przepisu może być uznany za skuteczny jedynie wówczas, gdy sąd naruszył zasady logicznego rozumowania, bądź nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zaznaczyć należy, na Sądzie orzekającym ciąży powinność włączania do podstawy wyroku jedynie ustaleń wyprowadzonych z dowodów ocenionych jako wiarygodne. Sąd ma zatem prawo oprzeć się na jednych dowodach (grupie dowodów), a odrzucić inne, gdy ich treść jest rozbieżna.

W tym stanie rzeczy zarówno podniesione zarzuty, jak i opartą na nich argumentację należy uznać za chybione.

Niezasadne są również zarzuty co do niekompletności materiału dowodowego oraz sposobu rozstrzygnięcia wniosków dowodowych w toku postępowania

<p>przed Sądem I instancji. Decyzja Sądu I instancji podjęta w tym zakresie nie nasuwa zastrzeżeń, gdyż faktycznie zgłaszane przez obrońcę dowody z dokumentów nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego P. S. (1). Dostrzec należy, iż zasadność przeprowadzenia określonych dowodów podlega zawsze ocenie Sądu orzekającego przy uwzględnieniu realiów faktycznych sprawy w świetle okoliczności, o których mowa w art. 170 § 1 pkt 1-5 k.p.k. W tym stanie rzeczy zarzut obrazy przepisów postępowania należało ocenić jako bezzasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie zaistnienie podniesionego uchybienia czyni wniosek bezzasadnym.</p>		
<p>3-5.</p>	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego S. W. (1) – k. 12200-12201, tom LXI</u></p> <p>Obraza prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego czynu poprzez niewłaściwą subsumpcję ustalonego stanu faktycznego do znamion czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. przez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony obejmował zamiarem znamiona czynu zabronionego, tj. zaciągał zobowiązanie w (...) SA nie zamierzając z niego wywiązać podczas, gdy materiał dowodowy m. in. w postaci umowy sprzedaży pojazdu oraz wyjaśnień oskarżonego dotyczących sposobu spłaty kredytu ustalonego wraz z P. N. (1) i A. Z. (1) wskazuje na zamiar spłaty przedmiotowego zobowiązania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut należy ocenić jako niezasadny.</p> <p>Wskazać na wstępie należy, iż obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można zatem stawiać zarzutu naruszenia prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia ma polegać na błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku lub na naruszeniu przepisów procesowych. Obraza prawa materialnego może stanowić względną przyczynę odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 2005 r., II KK 478/04, OSNwSK 2005, Nr 1, s. 894).</p> <p>Obrońca formułując zarzut obrazy prawa materialnego w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku skazującego w odniesieniu do zamiaru oszustwa. Oceniając zarzut</p>		

w tym aspekcie stwierdzić należy, że ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy są prawidłowe. Okoliczności czynu wynikające z depozycji A. Z. (1) oraz wyjaśnień oskarżonego S. W. (1) dają podstawę do ustalenia, że oskarżony dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Niewątpliwie doszło do realizacji znamion oszustwa, gdyż oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem po uprzednim wprowadzeniu pracownika Banku w błąd co do stanu własności pojazdu oraz zamiaru spłaty kredytu. O zamiarze oszustwa świadczą ustalone w sprawie okoliczności czynu, a w szczególności zaprzestanie spłaty rat kredytowych przez oskarżonego oraz przekazanie uzyskanych środków wraz z pojazdem wskazanym wyżej osobom bez jakiegokolwiek gwarancji spłaty zaciągniętego zobowiązania.

W pełni uzasadnione jest zatem stanowisko Sądu I instancji, który przyjął, iż oskarżony zawarł umowę kredytową na zakup samochodu bez zamiaru wywiązania się w warunków umowy, przy czym jego działanie podjęte w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegało na wprowadzeniu pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru spłaty kredytu.

Nie ma racji obrońca twierdząc, że oskarżony zawierając umowę kredytu z (...) zamierzał wywiązać się ze spłaty zobowiązania, o czym świadczy spłata dwóch pierwszych rat kredytu oraz plan spłaty zobowiązania poczyniony wraz z P. N. (1) i A. Z. (1). To, że takie uzgodnienia miały miejsce nie oznacza, że brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu

odpowiedzialności karnej na gruncie art. 286 § 1 k.k. W szczególności nie można przyjąć, że oskarżony działał w usprawiedliwionym przekonaniu, że kredyt zostanie spłacony czy to dzięki ustaleniom poczynionym z P. N. i A. Z. w kwestii spłaty kredytu, czy też poprzez udzielone zabezpieczenie w postaci pojazdu. W realiach sprawy oskarżony nie mógł zasadnie zakładać, że spłata kredytu zostanie w ten sposób zapewniona. Po pierwsze wskazane osoby nie dawały żadnej gwarancji realizacji złożonych obietnic, a po drugie oskarżony nawet nie dysponował przedmiotowym samochodem, który w krótkim czasie po podpisaniu umowy został od niego odebrany przez w/w osoby.

W tej sytuacji kwestionowanie po stronie oskarżonego zamiaru kierunkowego oszustwa nie jest zasadne. Brak jest podstaw do ustalenia, że oskarżony działał w nieświadomości bezprawności działań podjętych na szkodę pokrzywdzonego Banku i że sam został wprowadzony w błąd przez P. N. i A. Z. co do zamiaru spłaty kredytu. W ustalonym stanie faktycznym ocena prawna zachowania oskarżonego nie budzi zastrzeżeń.

Wniosek

Wniosek o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na błędy w postępowaniu dowodowym m. in. poprzez nieustalenie przyczyn niezabezpieczenia przedmiotu przestępstwa, ewentualnie zmianę wyroku poprzez uniewinnienie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

oskarżonego od zarzucanego mu czynu.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezaistnienie uchybienia czyni wniosek bezzasadnym. Brak przesłanek do uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku z przyczyn podanych w treści uzasadnienia.		
3.6.	<p><u>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) SA we W. – k. 12074-12075, t, LXI</u></p> <p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nie orzeczenie środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w odpowiedniej wysokości na rzecz pokrzywdzonego pomimo skazania oskarżonych i złożenia takiego wniosku przez pełnomocnika pokrzywdzonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut oceniono jako niezasadny.</p> <p>Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, który orzekając o obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r., obciążył tym obowiązkiem w części oskarżonego K. M. (1) (rozstrzygnięcie z pkt L wyroku).</p>		

W uzasadnieniu wyroku Sąd pierwszej instancji wskazał czym kierował się orzekając o częściowym obowiązku naprawienia szkody w kwocie 30 000 zł wobec tego oskarżonego (k. 11986v-11987, tom LX). Przedstawiona w uzasadnieniu argumentacja zasługuje na aprobatę. Rozstrzygnięcie to należy uznać za prawidłowe uwzględniając dodatkowo fakt, iż to K. M. (1) pozostawał stroną umowy leasingowej nr (...) zawartej w dniu 29 kwietnia 2011 r., poniósł określone koszty, a przy tym był zobowiązany do regulowania opłat leasingowych (vide pismo pokrzywdzonego – k. 10573 oraz dołączone do akt dokumenty – k. 10574-10589, tom LIII). Ponadto – jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy - beneficjentami pozyskanej w ten sposób kwoty były również inne osoby, wobec których postępowanie karne nadal się toczy. Okoliczność ta wynika m. in. z zeznań P. P. (k. 1218 i 1251 tom VII załącznika A).

Nakładając na oskarżonego K. M. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w części, tj. w kwocie 30 000 zł, Sąd ten działał w granicach prawa (zgodnie z art. 46 § 1 k.k.), a także w granicach możliwości dowodowych. Dostrzec należy, iż wobec trafnych ustaleń Sądu wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem na szkodę P. Finansów (obecnie (...) SA) opiewała na kwotę 155 415,78 zł (czyn z pkt 25 przypisany K. M. (1)), przy czym nie mniej niż 100 000 zł z tej kwoty uzyskała inna ustalona osoba (vide wyjaśnienia P. P. – k. 1218, tom VII załącznika A). Orzeczenie o częściowym naprawieniu szkody na rzecz pokrzywdzonego w realiach

<p>sprawy było w pełni zasadne. Nie doszło zatem do naruszenia prawa materialnego, jak zarzuca skarżący.</p> <p>W tej sytuacji podniesiony zarzut z powołaniem się na argumentację, że nałożenie obowiązku naprawienia szkody jedynie w części, nie zaspokaja w pełni roszczeń pokrzywdzonego będącego wynikiem popełnionego przestępstwa, należy uznać za chybiony.</p>	
Wniosek	
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na podstawie art. 46 § 2 k.k. od oskarżonych K. M. (1) i P. M. (1) solidarnie na rzecz (...) SA kwoty 155 415,78 zł brutto tytułem obowiązku naprawienia szkody.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Nie zaistnienie podniesionego uchybienia czyni wniosek bezzasadnym.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Nie stwierdzono
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku wobec oskarżonych R. G., S. D., A. G. i S. W..	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie ustalenia sprawstwa oskarżonych, kwestii winy, opisu i kwalifikacji prawnej czynów.</p> <p>Brak stwierdzenia uchybień wskazanych w środkach odwoławczych. Brak podstaw do uznania zasadności podniesionych zarzutów oraz uwzględnienia sformułowanych wniosków. Zarzuty zawarte w złożonych apelacjach oraz zaprezentowane twierdzenia, stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Skarżący prezentują w apelacjach własny, subiektywny punkt widzenia odnośnie meritum sprawy bez uwzględnienia rzeczywistej treści dowodów i wymowy całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Trafność rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej wobec oskarżonych kary, której nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tylko zaś taka ocena pozwalałaby na zmianę orzeczenia w tym zakresie. Wymierzona kara jest karą współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia, uwzględnia także właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Orzeczona kara w sposób prawidłowy uwzględnia i realizuje stawiane przed nią cele wychowawcze i zapobiegawcze, o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k.</p> <p>Brak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Z tych powodów Sąd Apelacyjny, nie dopatrując się również uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, określonych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok wobec tych oskarżonych w całości utrzymał w mocy.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Jak w pkt I ppkt 1, 2 i 3 a i b wyroku.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Zasadność zarzutów apelacji oskarżyciela publicznego.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt III	Zasądzenie wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu adw. K. P. (1) za obronę oskarżonego M. T. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym - art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt IV Pkt V	<p>Wobec nieuwzględnienia apelacji obrońców oskarżonych zasądzono od oskarżonych M. T., R. G., S. D., A. G., K. M., P. M., P. S. i S. W. na rzecz Skarbu Państwa należne koszty sądowe za II instancję stosownie do treści art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., w tym opłatę na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223) oraz należne wydatki wyłożone w postępowaniu odwoławczym (M. T. obciążono dodatkowo kwotą wynagrodzenia należnego obrońcy z urzędu – 738 zł).</p> <p>Kierując się względami słuszności zwolniono oskarżycieli posiłkowych (...) SA oraz (...) Sp. z o. o. w G. od kosztów sądowych za II instancję, wydatki przejmując w tym zakresie na rzecz Skarbu Państwa.</p>

7. PODPISY
Anna Nowakowska Katarzyna Wróblewska Anna Grodzicka

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. T.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych S. D. i A. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych K. M. i P. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	4
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. S.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia	Całość wyroku albo		

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	6
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) SA
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody w zakresie oskarżonych K. M. i P. M.

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana